

..

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.005/2021/5.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Korompai Gábor ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Nagy Sándor ügyvéd (címe)

A per tárgya:

Besorolás és illetménykülönbözet

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Gyulai Törvényszék 7.M.70.099/2020/10/I.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Alperes, 7.M.70.099/2020/11.

Í T É L E T

A Szegedi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30 000 (harmincezer) forint másodfokú perkoltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 113 960 (száztizenháromezer-kilencszázhatvan) forint fellebbezési eljárásai illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 1977. július 1-től július 31-ig, illetve 1978. június 26-tól július 26-ig a (település 1 neve)-i munkáltató 1 neve)tel állt munkaviszonyban. 1980. július 10-én szakközépiskolai érettségi és középfokú jegyzőkönyvvezető, gyorsírói, gépírói képesítést szerzett. 1980. július 1-től a (település 1 neve)-i munkáltató 1 neve) tagja lett és munkamegállapodás alapján gépkönyvelő munkakörben dolgozott 1981. november 30-ig, majd áthelyezéssel a (település 2 neve)-i (szövetkezet 1 neve)tel létesített szövetkezeti tagsági jogviszonyt 1981. december 1-től, ahol szintén gépkönyvelő munkakörben dolgozott. A szövetkezeti tagsági viszony alapján létrejött munkaviszony jellegű jogviszonya 1992. december 21-én szűnt meg.

[2] A továbbiakban a felperes a (munkáltató 2 neve)-nél 1994. április 1-től 2000. augusztus 24-ig, a (szövetkezet 2 neve)nél 2001. május 15-től 2014. szeptember 30-ig állt munkaviszonyban, a (munkáltató 3 neve)nél 2014. október 1-től 2014. október 12-ig állt fenn jogviszonya, majd a (munkáltató 4 neve)-nél dolgozott 2014. október 13-tól 2015. június 24-ig munkaviszony keretében.

[3] A felperes az alperesnél 2015. június 25-én nyert kinevezést pénzügyi ügyintéző munkakörben, amelynek során a munkáltató „D” fizetési osztály 5. fizetési fokozatába sorolta be. Az alperes a fizetési osztály megállapításánál szakközépiskolai érettségi és középfokú jegyzőkönyvvezető, gyorsíró, gépíró képesítést, a fizetési fokozat megállapításánál 20 év 8 hónap és 5 nap közalkalmazotti jogviszonyban töltött időt vett figyelembe. Ez utóbbit úgy határozta meg, hogy a felperes munkaviszonyainak időtartamát elismerte, de a szövetkezeti tagsági viszony alapján kötött munkamegállapodások időtartamának figyelembevételét mellőzte, nem számolta be tehát az 1980. július 1-től 1992. december 21. napjáig tartó összesen 12 év 5 hónap és 21 napot.

[4] Az alperes a felperest 2015. augusztus 1-től a „D” fizetési osztály 6. fizetési fokozatába, 2016. január 1-től a „D” fizetési osztály 7. fizetési fokozatába, 2019. január 1-től pedig a „D” fizetési osztály 8. fizetési fokozatába sorolta át, annak ellenére, hogy a szövetkezeti tagság alapján létrejött munkamegállapodás figyelembevételére esetén már a kinevezéskor helyesen 32 év 8 hónap 5 nap jogszerző idő elismerésével kellett volna a felperes fizetési fokozatát megállapítani és a felperest ennek megfelelő fizetési fokozatokba kellett volna be-, illetve átsorolnia.

[5] A téves besorolás miatt a felperes 2017. február 2-tól összevont ágazati pótlék címén havi 15 764 forintot kapott az őt a helyes besorolás esetén 2017. február 2-tól ez évre megillető havi 31 418 forint, a 2018. évre járó ugyancsak havi 31 418 forint, a 2019. évre esedékes havi 36 115 forint, illetve a 2020. évre járó havi 52 871 forint helyett. Az előbbieket követően a felperes 2017. február 2-a és 2020. október 31-e között összesen 1 074 495 forinttal kevesebb összevont ágazati pótlékban részesült az őt megillető összegnél.

A kereset és az ellenkérelem

[6] A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2019. január 1. napjától kezdődő hatállyal a „D” fizetési osztály 12. fizetési fokozatába besorolásra, 2017. február 2-tól 2020. október 31. napjáig terjedő időszakokra összevont ágazati pótlék címén 1 074 495 forint megfizetésére. 100 000 forint áfa tartalom nélküli perköltséget számított fel.

[7] Jogalapként a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 64. § (1) és (2) bekezdésére, 65. § (1) bekezdésére, 87/A. § (3) bekezdés a) és b) pontjára, a szövetkezetekről szóló 1971. évi III. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 73. és 79. §-ára, az 1992. évi II. törvény 2. § (2) és (3) bekezdésére, 55. §-ára, az 1992. évi I. törvény (a továbbiakban: új Sztv.) 65. § (1) bekezdésére, a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 15. § (2) bekezdés a) pontjára, az ágazati pótlékkal kapcsolatban a 257/2000. (XII. 26.) Kormányrendelet 15/A. §-ára és 5. mellékletére utalt.

[8] Álláspontja szerint a fizetési fokozat megállapításánál jogszerző időként kellett volna figyelembe venni a (település 1 neve)-i munkáltató 1 neve)nél és a (település 2 neve)-i (szövetkezet 1 neve)nél szövetkezeti tagsági jogviszonyban gépkönyvelő munkakörben töltött idejét, azt az időszakot, amikor már rendelkezett a perbeli közalkalmazotti munkaköréhez szükséges képesítéssel. Ennek megfelelően 2016. január 1-től a 33 évet meghaladó jogszerző idő alapján a „D” fizetési osztály 11. fizetési fokozatába, 2019. január 1-től pedig a 36 évet meghaladó jogszerző időre tekintettel a „D” fizetési osztály 12. fizetési fokozatába kellett volna őt besorolni. Rámutatott, helyes besorolása esetén a mindvégig juttatott 15 764 forint helyett – elismert közalkalmazotti jogviszonyban töltött idejéhez igazodóan – 2017-re havi 31 418 forintot, 2018. évre havi 31 418 forintot, 2019. évre havi 36 115 forintot, 2020. évre pedig havi 52 871 forintot kellett volna ágazati pótlékként kapnia.

[9] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes 90 000 forint + áfa összegű perköltség megfizetésére kötelezésére irányult. Anyagi jogi kifogásként a Kjt. 1. § (1) bekezdésére és 87/A. § (1) bekezdés a) pontjára, továbbá 87/A. § (3) bekezdés a) pontjára,

illetve a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 294. § (1) bekezdés f) pontjára hivatkozott. Vitatta, hogy a szövetkezeti tagsági viszony alapján történő foglalkoztatás időszaka jogszerző időként figyelembe vehető lenne a fizetési fokozat megállapítása szempontjából. Rámutatott, az érintett két mezőgazdasági termelőszövetkezet a Kjt. hatályba lépése után sem került volna annak hatálya alá. Érvelt azzal is, az Mt. a munkavégzésre irányuló jogviszony fogalmának meghatározásakor különbséget tesz a munkaviszony és a munkavégzési kötelezettséggel járó szövetkezeti tagsági viszony között.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[10] A Gyulai Törvényszék a 7.M.70.099/2020/10/I. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül a felperest sorolja be 2019. január 1-től kezdődő hatállyal a „D” fizetési osztály 12. fizetési fokozatába. Kötelezte az alperest továbbá, hogy fizessen meg a felperesnek összevont ágazati pótlék címén 1 074 495 forintot. Rendelkezett 100 000 forint perköltség felperes részére történő megfizetéséről, illetve megállapította, hogy a feljegyzett 64 470 forint eljárási illeték az állam terhéen marad.

[11] Annak rögzítése mellett, hogy az alperesnek a felperes 1980. július 1. és 1992. december 21. közötti szövetkezeti tagsági jogviszony alapján létrejött munkaviszony jellegű jogviszonyát is figyelembe kellett volna vennie a fizetési fokozat megállapításakor, a felek hozzájárulása alapján a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 350. § (6) bekezdésére tekintettel rövidített indokolást alkalmazott. Alkalmazott jogszabályként a Kjt. 62. §-át, a 64. § (1) és (2) bekezdését, 65. § (1) bekezdését, 87/A. § (1) és (3) bekezdését, az Sztv. 73. §-át, a szövetkezetekről szóló 1992. évi I. törvény hatályba lépéséről és az átmeneti szabályokról szóló 1992. évi II. törvény 2. § (2) és (3) bekezdését, a Jat. 15. § (2) bekezdés a) pontját, a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvénynek a szociális, valamint a gyermekjóléti és gyermekvédelmi ágazatban történő végrehajtásáról szóló 257/2000. (XII. 26.) Kormányrendelet 15/A. § (1) bekezdését és 5. sz. mellékletét jelölte meg, utóbbival kapcsolatban is utalva a Kjt. 87/A § (3) bekezdésének alkalmazására. A perköltségről a Pp. 82. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdése, míg az illetékről a 83. § (1) bekezdése, 102. § (6) bekezdése, az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja és (2) bekezdése alapján döntött.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[12] Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, azaz azt kérte, hogy az ítéltábla mellőzze a felperes „D” fizetési osztály 12. fizetési fokozatába sorolására, az 1 074 495 forint ágazati pótlék és 100 000 forint perköltség megfizetésre kötelezését. Perköltségigényt is előterjesztett.

[13] Az ítéltáblától anyagi jogi felülbírálatot kért. Álláspontja szerint ugyanis az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a felperes két szövetkezeti tagsági jogviszonyát a fizetési fokozat megállapítása során figyelembe vette. Érvelése szerint a törvényszék tévesen tartotta irányadónak a Kjt. 87/A. § (3) bekezdését, az Sztv. 73. §-át, valamint az 1992. évi II. törvény

2. § (2) bekezdését és a 2010. évi CXXX. törvény 15. § (2) bekezdését. Megítélése szerint a Kjt. 1. § (1) bekezdése az alkalmazandó. Ennek értelmében a Kjt. hatálya a hatálybalépése (1992. július 1. napja) előtt fennállt olyan munkaviszonyokra terjed ki, amelyeket a munkavállaló az állami költségvetési szervnél vagy helyi önkormányzati költségvetési (gazdálkodó) szervnél vagy önkormányzatnál töltött, amely, ha nem szűnt volna meg, akkor a közszolgáltatások ellátása érdekében kifejtett működése, a feladatai és a végzett tevékenysége miatt jelenleg is a Kjt. hatálya alá tartozna. Álláspontja szerint a felperes szövetkezeti jogviszonyai azonban nem ilyenek. Hivatkozott arra is, a törvényszék figyelmen kívül hagyta, miként határozza meg az új Sztv. a szövetkezetet. Kifogásolta, a törvényszék azt a tényt is mellőzte, hogy a felperes esetében a szövetkezeti jogviszony fennállta és a Kjt. hatálybalépése között időbeli átfedés van, szövetkezeti tagsági jogviszonya ugyanis a Kjt. hatálybalépése után majd hat hónappal később szűnt meg. Rámutatott, a szövetkezeti jogviszonyok és a szövetkezet, mint munkáltató soha nem tartoztak és nem is tartoznak jelenleg sem a Kjt. hatálya alá, emiatt a szövetkezeteknél munkaviszonyban eltöltött időt nem lehet közalkalmazotti jogviszonyban eltöltött időnek számítani. Érvelése szerint a törvényszék azt is figyelmen kívül hagyta, hogy a Kjt. 87/A. § (1) bekezdés a) pontja munkaviszonyt, illetve közalkalmazotti jogviszonyt említ, mint a közalkalmazotti jogviszonyba beszámítható eltöltött időt és a szövetkezeti viszonyt még akkor sem tartja ide vonhatónak, ha az egyébként munkavégzési kötelezettséggel is járt. Sérrelmezte az Mt. 294. § (1) bekezdés f) pontjának figyelmen kívül hagyását is, amely szerint a munkaviszony és a munkavégzéssel járó szövetkezeti viszony két teljesen különböző munkavégzésre irányuló jogviszony, amelyek nem egymást helyettesítik, hanem egymástól elkülönülnek. Rámutatott, a Kjt. 87/A. § (3) bekezdésének a) pontja is csak a munkaviszonyra vetítetten engedi a munkakörhöz szükséges végzettség megszerzésétől számított idő beszámítását, így e tekintetben sem lehet munkavégzésre irányuló más jogviszonyt (munkavégzéssel járó szövetkezeti viszony) figyelembe venni. Hangsúlyozta, az Sztv. 73. §-a a munkában töltött idő alapján járó jogok szempontjából határozta meg azt, hogy a szövetkezeti tagként végzett munka a munkaviszonnyal egy tekintet alá esik, azonban nem irányadó a Kjt. 87/A. § (1) és (3) bekezdés szempontjából. Ennek következtében nem lehet az ítélet anyagi jogi indoka az 1992. évi II. törvény 2. § (2) bekezdése sem, és nem merülhet fel a 2010. évi CXXX. törvény 15. § (2) bekezdés a) pontjának alkalmazhatósága sem.

[14] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására és az alperes perköltségben marasztalására irányult.

[15] Rámutatott, az alperes tévesen azonosítja a közalkalmazotti jogviszonyba beszámítható időre, illetve a fizetési fokozatba soroláskor figyelembe veendő jogviszonyok időtartamára vonatkozó szabályokat. Hangsúlyozta, a szövetkezeti tagsági viszonya keretében végzett munkája, illetőleg ennek időtartama csak a fizetési fokozatba sorolásnál veendő figyelembe. Tévesnek tartotta azt az alperesi álláspontot, miszerint az Sztv. 73. §-a a jelen ügyben nem alkalmazható. Hiányolta ennek logikus, vagy releváns jogszabályi rendelkezésekkel, a kialakult bírói gyakorlattal történő alátámasztását. Álláspontja szerint ugyanis e jogszabályi rendelkezés éppen a Kjt. 87/A. § (3) bekezdésével érintett esetkörre állapítja meg, hogy a szövetkezeti tagként végzett munka a munkaviszony keretében végzett egy tekintet alá esik. Hangsúlyozta, az érintett jogszabályi rendelkezés 1992. december 31-ig volt hatályban, ezért az alkalmazandó az e törvény hatálya alatt keletkezett szövetkezeti tagként végzett munkában töltött idejére a Jat. 15. § (2) bekezdése értelmében.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[16] A fellebbezés alaptalan.

[17] Az ítéltábla – kötelező hatályon kívül helyezési ok fennálltának hiányában – felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján az erre irányuló fellebbezési kérelemre és ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolta. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[18] Az alperes fellebbezésében lényegében a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását, azaz azt kérte, a másodfokú bíróság bírálja felül az elsőfokú bíróság anyagi jognak való megfelelését oly módon, hogy a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vonjon le. E körben az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság döntése a fellebbezésben megjelölt anyagi jogi jogszabályoknak megfelelt, ezért az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét helybenhagyta a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján. A fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

[19] A per tárgyának elbírálása kapcsán az alapvető kérdést lényegében az jelentette, a felperes közalkalmazotti jogviszonyában a fizetési fokozat megállapításához figyelembe kellett-e venni a szövetkezeti tagsági viszony alapján teljesített munkavégzése időtartamát.

[20] E körben az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, a Kjt. 64. § (1) és (2) bekezdései szerint a fizetési fokozat meghatározásának alapja a közalkalmazotti jogviszonyban töltött idő, amelyet a 87/A. § alapján kell számításba venni.

[21] Ugyancsak helyesen utalt tehát a 87/A. § alkalmazására, amelynek (1) bekezdése a jelen per szempontjából nem vitatott, a közalkalmazotti jogviszony számításának általános feltételeit, míg a (3) bekezdése azokat a speciális eseteket tartalmazza, amelyeket a fizetési fokozat szempontjából az előbbieken túl figyelembe kell venni. Az a) és b) pontban nevesíti a munkaviszonynak azt az időtartamát, amely alatt a közalkalmazott a közalkalmazotti jogviszonyában betöltendő munkaköréhez szükséges iskolai végzettséggel vagy képesítéssel rendelkezett, illetve az 1992. július 1-jét megelőzően fennállt munkaviszony teljes időtartamát.

[22] A felek jogértelmezése e körben annyiban tért el egymástól, hogy másképp értékelték a 87/A. § (2) bekezdésének a) és b) pontjában szereplő „munkaviszony” fogalmát, konkrétan azt, értendő-e alatta a szövetkezeti tagsági viszony alapján történő munkavégzés is.

[23] Az ítéltábla a felperes álláspontjával értett egyet abban a tekintetben, hogy a fenti kérdés kapcsán irányadó az Sztv. 73. §-a, amely szerint a munkában töltött idő alapján járó jogok szempontjából a szövetkezeti tagként és a munkaviszonyban végzett munka egy tekintet alá esik. E jogszabályi rendelkezés ugyanis éppen azon jogokkal kapcsolatban azonosítja az egyébként valóban eltérő jogviszonyok alapján végzett munkát, amelyekre a Kjt. 87/A. § utal, hiszen ez utóbbi a fizetési fokozat mértékét a munkaviszonyban töltött idő alapján járó jogként határozza meg. Ezen álláspontot erősíti meg az Sztv. 72-73. §-aihoz

fűzött indokolás, amelyből kitűnően a törvény előbbi két §-ának rendeltetése éppen az volt, hogy egyrészt megteremtse a szövetkezetben végzett munka egyenrangúságát az állami vállalat keretében végzett munkával, másrészt – nevesítve a munkában töltött idő alapján járó jogokat – elérje, a jövőben ne lehessen különbséget tenni aszerint, hogy a munkát az állami vagy a szövetkezeti szektorban végezték.

[24] Az előbbieket miatt nem megalapozott az alperes Kjt. 1. § (1) bekezdésére hivatkozása sem. Tény, hogy e jogszabályi rendelkezés a törvény hatályát az állami és helyi önkormányzati költségvetési szerveknél foglalkoztatottak közalkalmazotti jogviszonyára vonatkoztatja, azonban emellett teret enged a hatály kiterjesztése szempontjából törvény eltérő rendelkezésének. Márpedig az Sztv. 73. §-a – a fent kifejtettek szerint – megteremti a Kjt. 87/A. § alkalmazhatóságát a szövetkezeti tagsági viszony alapján történő munkavégzés tekintetében.

[25] Azt azonban az alperes helyesen kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, változik-e az előbbi körülmények megítélése a Kjt. hatálybalépése és a felperes szövetkezeti tagsági viszonya közötti időbeni átfedés időszakában. Arra az elsőfokú bíróság még helyesen utalt, a szövetkezetekről szóló 1992. évi I. törvény hatálybalépéséről és az átmeneti szabályokról szóló 1992. évi II. törvény 2. § (2) és (3) bekezdéseinek együttes értelmezése szerint a mezőgazdasági és ipari szövetkezetekre az Sztv.-t 1992. december 31-ig lehet alkalmazni. Arra azonban már nem volt figyelemmel, hogy az Mt. 203. § (3) bekezdés c) pontja az Sztv. 73. §-át 1992. július 1. napjával hatályon kívül helyezte. A Jat. 15. § (2) bekezdésének alkalmazására ugyan – az alperes téves kifogásával szemben – helyesen hivatkozott, az azonban a jogszabályi rendelkezés hatályvesztését követő alkalmazási lehetőségét a jogszabályi rendelkezés hatálya alatt keletkezett tényekre és jogviszonyokra terjeszti ki, a hatályvesztést követően keletkezettek jogszabály eltérő rendelkezése hiányában nem. Ennek következtében az Sztv. 73. §-ának 1992. július 1-jén történő hatályvesztése kizárja az ezt követő szövetkezeti tagsági viszony alapján történő munkavégzés – közalkalmazotti besorolás során fizetési fokozat szempontjából történő – figyelembevételének lehetőségét.

[26] Mindezek eredményeként a felperes szövetkezeti tagsági viszony alapján végzett munkavégzésének 1980. július 1-jétől 1992. június 30-áig terjedő időszaka, azaz összesen 12 év vehető figyelembe közalkalmazotti jogviszonyban töltött időként a fizetési fokozat megállapítása szempontjából.

[27] Az elsőfokú bíróság 1992. július 1-je utáni szövetkezeti tagsági viszony értékelésével kapcsolatos tévedésének azonban nincs az érdemi döntésre kiható jelentősége az alábbiak miatt.

[28] Amennyiben a fizetési fokozat szempontjából figyelembe vehető jogviszonyokat az alperes a felperes 2015. június 25-i kinevezésekor helyesen értékelte volna, az elismert 20 év 8 hónap 5 naphoz további 12 évet hozzá számított volna, így összesen 32 év 8 hónap 5 nap alapján végezte volna el a felperes fizetési fokozatának megállapítását. 2016. január 1-jén a felperes közalkalmazotti jogviszonya – az alperesnél időközben eltöltött jogviszonyt is számításba véve – azonban így is meghaladta volna a 33 évet, 2017. január 1-jén a 34 évet, 2018. január 1-jén a 35 évet, 2019. január 1-jén pedig a 36 évet. A felperes ezen adatokra

alapította a besorolással, illetve az összevont ágazati pótlékkal kapcsolatos kereseti kérelmeit és az elsőfokú bíróság is – a Kjt. 65. § (1) bekezdésének, a 257/2000. (XII. 26.) Korm. rendelet 15/A §-ának és 5. számú mellékletének, illetve e körben is a Kjt. 87/A. § (3) bekezdésének helyes alkalmazásával – ezen adatokra tekintettel marasztalta az alperest a kereseti kérelem keretei között.

[29] Mindezekre figyelemmel állapította meg az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes, ezért annak megváltoztatására a Pp. 383. § (2) bekezdése értelmében nem volt mód.

[30] A fellebbezési eljárásban is peresztes alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségét megfizetni, amelynek összegét az ítéltábla a Pp. 82. § (3) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontja alapján állapította meg a felperes által felszámított – áfat nem tartalmazó – 30 000 forintban.

[31] A 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontján alapuló tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt másodfokú eljárási illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja és (2) bekezdése miatt személyes illetékmentességet élvező alperes peresztesége következtében a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében marad az állam terhén.

Szeged, 2021. június 9.

Dr. Szeghő Katalin s.k. Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k. Dr. Dobler László s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró